

Arrest

nr. 232 523 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot “*verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e)*”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als studente op grond van de artikelen 9, tweede lid en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2019 trof de verwerende partij een beslissing tot verwerping van deze aanvraag.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend bij de burgemeester van Genk door [C.H.], geboren te [C.T.] op [...], onderdaan van Turkije, verblijvende [...] in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene van de gemeentelijke diensten van Genk een aankomstverklaring geldig tot en met 31/01/2019 heeft verkregen;

Overwegende dat betrokkene op 10/01/2019 een aanvraag indiende teneinde het statuut van student te verkrijgen.

Overwegende:

**dat betrokkene ter staving van deze aanvraag een inschrijvingsattest voor taalcursussen Nederlands afkomstig van het ILT voorlegt,*

**dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door de cursus te volgen die zij momenteel volgt niet in staat zal zijn om tegen het einde van dit academiejaar 2018-2019 voldoende kennis van het Nederlands op te doen conform niveau 5 (Europees referentiekader niveau B2),*

**dat het, om zich te kunnen inschrijven in een volgend academiejaar in een hogeschool of universiteit voor een Nederlandstalige studierichting, een algemene voorwaarde is dat men een kennis heeft van de Nederlandse landstaal die conform is aan niveau 5*

Uit dit alles blijkt dat betrokkene in één academiejaar niet voldoende kennis van het Nederlands zal kunnen opdoen om volgend academiejaar 2019-2020 te starten met een studie in het hoger onderwijs. Gezien het niet toegelaten is deze taalcursussen te spreiden over meer dan één academiejaar, kunnen de door betrokkene aangeleverde attesten dus niet gekwalificeerd worden conform artikel 58 als zijnde een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs.

De betrokkene bewijst niet zijn voornemen om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten; ze legt geen toelatingsbrief voor van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar.

Gezien het voorgaande kan aan betrokkene geen verblijfsrecht in de hoedanigheid van student worden toegekend en wordt de aanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op, “Schending van artikel 58 en 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster diende op 10.01.2019 een aanvraag in teneinde het statuut van student te verkrijgen.

Dat verzoekster echter dd. 02.10.2019 de beslissing van 10.09.2019 ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om tegen het einde van het academiejaar dat startte in september 2019 voldoende kennis van het Nederlands op te doen conform niveau 5 (Europees referentiekader niveau B2).

Bovendien zou verzoekster niet haar voornemen bewijzen om na het voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten.

Dat de motivering van verwerende partij manifest incorrect is en geenszins aanvaard kan worden.

Het ILT biedt weldegelijk cursussen aan waarin verzoekster tijdens één academiejaar een diploma Nederlands niveau 5 kan behalen (stuk 2). De cursussen type 'intensief' (12u les per week) bieden telkens de mogelijkheid om op een periode van 1,5 maand een diploma te behalen van telkens één niveau. Indien tijdens de zomermaanden vervolgens de zomercursus intensief (20u les per week) wordt gevolgd kan verzoekster voor de start van het volgend academiejaar een diploma Nederlands behalen voor alle 5 vereiste niveaus.

Bovendien is er weldegelijk e-mailverkeer met de hogeschool naar keuze voorhanden waarin verzoekster het voornemen duidelijk maakt om een opleiding Verpleegkunde te volgen wanneer ze het vereiste diploma Nederlands in handen zal hebben (stuk 3).

Hieruit volgt dat er door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te verkrijgen in hoedanigheid van student."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 9, tweede lid en 59 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Aangezien verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad de opgeworpen schending van het motiveringsbeginsel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 58, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt: 1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59; (...)"

Artikel 59, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.
(...)”*

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken”.

2.5. Het kan niet worden betwist dat het inschrijvingsattest voor taalcursussen Nederlands dat verzoekster heeft overgemaakt aan de verwerende partij, onderwijs betreft met een beperkt uurrooster. Blijkens artikel 59, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan dit attest worden aanvaard voor zover de betrokken taalcursussen de hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan uitmaken.

2.6. Het blijkt niet dat verzoekster de taalcursussen volgt als aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan, minstens toont ze dat niet aan.

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“De betrokkene bewijst niet zijn voornemen om na zijn voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten; hij legt geen toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar.”* Verzoekster betwist niet dat het volgen van taalcursussen als voorbereiding op onderwijs met volledig leerplan een toelatingsbrief veronderstelt van een hogere onderwijsinstelling voor een inschrijving voor een studierichting met volledig leerplan. Verzoekster betwist evenmin dat ze dergelijke toelatingsbrief niet heeft neergelegd. Meer nog, ze zwijgt in alle talen over de studierichting die ze wenst aan te vatten na het volgen van de taalcursussen Nederlands.

2.8. De hierboven geciteerde vaststelling in de bestreden beslissing volstaat om de aanvraag te verwerpen. De vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het vereiste niveau van het Nederlands dat verzoekster niet kan bereiken aan de hand van de taalcursussen Nederlands die ze blijkens haar inschrijvingsattest volgt, kunnen worden beschouwd als overtollige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. De afsluitende theoretische beschouwingen van verzoekster over de zorgvuldigheidsplicht en haar overtuiging dat de motivering niet klopt en dat er sprake is van onbehoorlijk gedrag van de verwerende partij kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA